

Sygn. akt III AUa 742/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Mazur SSO del. Alicja Podlewska
Protokolant:	Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2013 r. w Gdańsku

sprawy H. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wznowienie wypłaty świadczenia

na skutek apelacji H. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 marca 2012 r., sygn. akt VII U 3485/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 742/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z urzędu od dnia 1 października 2011 r. wstrzymał wnioskodawczyni H. W. wypłatę emerytury z uwagi na kontynuację zatrudnienia.

Ubezpieczona wniosła odwołanie od powyższej decyzji, żądając wypłaty wstrzymanej emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazała, że przepis, na który powołuje się obecnie organ rentowy zawieszając wypłatę świadczenia jest niesprawiedliwy, krzywdzący oraz niezgodny z Konstytucją, albowiem różnicuje osoby będące w tej samej sytuacji (wypracowanego prawa do emerytury i pozostawania w stosunku pracy) wedle kryterium rozwiązania stosunku pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku wyrokiem z dnia

6 marca 2012 r. oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. decyzją z dnia 21 września 2007 r. przyznał H. W. prawo do emerytury od dnia 1 września

2007 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Decyzją z dnia 30 lipca 2008 r. wypłata emerytury została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczoną. Decyzją z dnia 12 marca 2009 r. organ rentowy uwzględniając wniosek ubezpieczonej

od dnia 1 lutego 2009 r. podjął wypłatę emerytury, jednocześnie wobec kontynuacji zatrudnienia zmniejszając świadczenie o kwotę maksymalnego zmniejszenia z powodu osiągnięcia przychodu powyżej 70 % przeciętnego wynagrodzenia. Emerytura była wypłacana do dnia 30 września 2011 r.

Decyzją z dnia 13 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych z urzędu

od dnia 1 października 2011 r. wstrzymał ubezpieczonej H. W. wypłatę emerytury w związku z kontynuacją zatrudnienia, informując ubezpieczoną, iż w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć świadectwo pracy potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

H. W. zarówno w dniu złożenia wniosku o emeryturę,

a następnie przez cały okres jej pobierania pozostawała i nadal pozostaje w zatrudnieniu.

Sąd Okręgowy zważył, że stan faktyczny sprawy był bezsporny, nadto znajduje

on potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach emerytalnych ZUS, których żadna ze stron nie kwestionowała co do ich prawdziwości i rzetelności. Także i Sąd nie znalazł podstaw by nie dać im wiary.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do zasadności wydania zaskarżonej decyzji

i wstrzymania ubezpieczonej H. W. prawa do emerytury z uwagi

na kontynuowanie przez nią zatrudnienia u pracodawcy, u którego była zatrudniona przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Stwierdzić trzeba, że ustawą z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 r., Nr 257, poz. 1726) ustawodawca dokonał zmiany w ustawie z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polegającej na wprowadzeniu art. 103a o treści: prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy

z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa

do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z mocy art. 28 cyt. wyżej ustawy

z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw

do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu nadanym art. 6 niniejszej ustawy stosuje się poczynając od dnia

01 października 2011 r. Sąd Okręgowy zważył, że treść przepisu 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i treść art.

28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw nie budzą wątpliwości. Ich treść jest jasna i zrozumiała. Nie ma również wątpliwości, że art. 103 a cyt. wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczy w sposób bezpośredni ubezpieczonej H. W., która wypełnia sytuacją prawną, w której się znajduje, dyspozycję tegoż przepisu, skutkując obowiązkiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wstrzymania ubezpieczonej wypłaty świadczenia emerytalnego, skoro ubezpieczona kontynuuje zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Ubezpieczona w treści odwołania powołuje się na ochronę praw nabytych i zasadę demokratycznego państwa prawa. Ustosunkowując się do tych zarzutów wskazać trzeba, że celem wprowadzenia kwestionowanego przez ubezpieczoną rozwiązania jest zachęcenie osób spełniających warunki do uzyskania emerytury do opóźnienia decyzji o przejściu na emeryturę i kontynuowanie zatrudnienia w macierzystym zakładzie pracy. Zwraca się uwagę, że w dobie kryzysu gospodarczego i spadku dochodów ze składek, rozwiązanie zwiększające równoległe wydatki FUS na emerytury pogłębia deficyt tego funduszu i pośrednio wpływa na wzrost wydatków budżetowych. Jednocześnie, co też należy podkreślić, w warunkach kryzysu gospodarczego, gwałtownie spada liczba miejsc pracy, co wymagało podjęcia przez ustawodawcę działań zmierzających do odzyskania miejsc pracy, które obecnie zajmowane są przez emerytów. Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że osoby, które przed dniem wejścia w życie art. 103a ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS kontynuowały zatrudnienie, pobierając równocześnie emeryturę, nie są zobowiązane do zwrotu za ten okres pobranych świadczeń. Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie dopatrył się w kwestionowanej przez ubezpieczoną regulacji naruszenia ochrony praw nabytych, czy naruszenia zasady demokratycznego państwa prawa.

Podkreślenia wymaga nadto, iż Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego w uwagach do rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw nie miał zastrzeżeń do merytorycznej treści przepisu art. 103 a cytowanego wyżej, a jedynie zastrzeżenia co do zastosowanych sformułowań, oceniając je krytycznie. Wskazać przy tym należy, iż pozwany organ rentowy, w ocenie Sądu, w sposób prawidłowy zastosował konstrukcję wskazującą na intencję ustawodawcy nie pozbawiania strony prawa już nabytego tj. prawa do emerytury, które niezależnie od zmieniających się w przyszłości wymaganych warunków do jego przyznania nadal winno przysługiwać stronie, jedynie faktycznie zawieszając wypłatę świadczenia emerytalnego i uzależniając ponowną jego wypłatę od przedłożenia dokumentu potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego zatrudnienie było realizowane przed dniem nabycia prawa do prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Tym samym stwierdzić należy, iż nie zostały naruszone prawa nabyte tj. prawo do emerytury, a jedynie zmieniły się zasady wypłaty świadczenia.

Odwołanie wnioskodawczyni H. W. należało oddalić na podstawie w/w cytowanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiodła ubezpieczona zaskarżając go w całości i zarzucając, że podstawa rozstrzygnięcia tj. art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS narusza konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych, albowiem stosowany jest także do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie, kiedy ten przepis nie istniał w porządku prawnym oraz zasadę równości obywateli wobec prawa, albowiem różnicuje osoby będące w tej samej sytuacji (wypracowanego prawa do emerytury i pozostawania w stosunku pracy) wedle kryterium rozwiązania stosunku pracy.

W konsekwencji wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie zgodnie z żądaniem odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji bądź organowi rentowemu do ponownego jej rozpoznania.

Wnioskodawczyni w pismach procesowych z dnia 27 grudnia 2012 r., 13 lutego 2013 r. oraz 25 lutego 2013 r. uzupełniała apelację wskazując, że 13 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. jest niezgodna z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Apelująca ograniczyła roszczenie względem organu rentowego o wypłatę zaległych świadczeń za okres od 1 października 2011 r. do 22 listopada 2012 r. wraz z należnymi odsetkami od dnia wypłaty.

Wnioskodawczyni wskazała również, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 listopada 2012 r. dotyczy również jej sytuacji. Osoby, które miały wyłącznie samo naliczenie emerytur dokonane przed dniem 8 stycznia 2009 r., nie pobrały żadnej emerytury (a nie mogły tego zrobić bo zgodnie z art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS obowiązującym do 8 stycznia 2009 r., wypłata ich świadczenia była zawieszona), do momentu złożenia w 2009 r. lub 2010 r. wniosku o ponowne ustalenie prawa do emerytury i jej wypłacanie, miały po 8 stycznia 2009 r. emeryturę naliczaną na nowo, z nową kwotą bazową z nowym współczynnikiem wwpw (jeśli był wyższy) i z uwzględnieniem dłuższego stażu pracy. Było to ponowne ustalenie i realizacja uprawnień emerytalnych i dopiero w tym momencie osoby te nabyły w pełni prawo do emerytury, niczym się nie różniące od prawa tych osób, które wnioski złożyły po raz pierwszy po 8 stycznia 2009 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni H. W. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu na etapie postępowania apelacyjnego było, czy organ rentowy powinien wznowić ubezpieczonej wypłatę świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 r. do 22 listopada 2012 r. wraz z należnymi odsetkami.

W tym zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Wskazać należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał

je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Powyższy przepis został dodany przez art. 6 pkt 2 obowiązującej od dnia

1 stycznia 2011 r. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 257, poz. 1726) i obowiązuje z dniem 1 stycznia 2011 r.

Z kolei w myśl przepisu art. 28 ustawy nowelizującej - do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy [tj. przed 1 stycznia 2011 r.] przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 [tzn. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych] oraz ustawy, o której mowa w art. 18, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

Z okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie wynika, że na mocy decyzji z dnia z dnia 21 września 2007 r. pozwany przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 1 września 2007 r.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707)

w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224,

Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz

z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art.

2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis utracił moc z dniem 22 listopada 2012 r., tj. z dniem jego publikacji w Dzienniku Ustaw RP, na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji RP (Dz. U. 2012, poz. 1285).

Podkreślić należy, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego o sygn. akt K 2/12

ma ograniczone zastosowanie, gdyż dotyczy osób, które nabyły prawo do emerytury od dnia

8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Ten zakres czasowy był przedmiotem badania przez Trybunał Konstytucyjny.

Wnioskodawczyni natomiast nabyła prawo do emerytury od dnia

1 września 2007 r.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 wskazał, że ustawą z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 9, poz. 118) ustawodawca dodał do art. 103 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ust. 2a, wprowadzając obowiązek uprzedniego rozwiązania stosunku pracy

w celu realizacji prawa do emerytury. Od 1 lipca 2000 r. (data wejścia w życie art. 103 ust.

2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS) nierozwiązanie stosunku pracy powodowało,

że prawo do świadczenia mogło zostać ustalone, ale nie mogło zostać zrealizowane (zostało zawieszona).

Art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS został uchylony mocą art.

37 pkt 5 lit. b ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507). Od 8 stycznia 2009 r. treścią ryzyka emerytalnego ponownie było osiągnięcie odpowiedniego wieku. Uchylenie art. 103 ust.

2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS było konsekwencją realizacji programu „Solidarność pokoleń – działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+” – pakietu działań rządowych zmierzających

do zwiększenia zatrudnienia osób po 50. roku życia. Uchylenie powołanego przepisu miało usunąć jedną z barier aktywności zawodowej tych osób. Zgodnie z art. 45 ustawy

z 21 listopada 2008 r. wypłaty zawieszony emerytury dokonywało się na wniosek osoby zainteresowanej, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych informował osoby, mające w dniu wejścia w życie ustawy zawieszona prawo do emerytury w trybie art. 103 ust. 2a ustawy

o emeryturach i rentach z FUS, o warunkach pobierania świadczeń.

Ten stan prawny obowiązywał do 31 grudnia 2010 r. Od 1 stycznia 2011 r. obowiązuje art. 103a, dodany do ustawy o emeryturach i rentach z FUS na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r., znoszący możliwość pobierania emerytury bez rozwiązywania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą, na rzecz którego była wykonywana praca bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym

w decyzji organu rentowego. W uzasadnieniu tej propozycji wskazano, że w warunkach kryzysu gospodarczego i gwałtownego spadku liczby miejsc pracy konieczne jest podjęcie działań zmierzających do odzyskania miejsc pracy, które są obecnie zajmowane przez emerytów. Podkreślono także, że rozwiązanie umożliwiające łączenie pracy zarobkowej

z emeryturą pogłębia deficyt FUS, który musi być uzupełniany z budżetu państwa (zob. Sejm VI kadencji, druk sejmowy 3576 VI kadencji).

Zatem jedynie osoby, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. mogły swobodnie kształtować swoją sytuację osobistą i zawodową, bowiem nie musiały rozwiązywać stosunku pracy, aby móc przejść na emeryturę.

Dodać należy, że w czasie, gdy wnioskodawczyni złożyła wniosek o emeryturę (14 września 2007 r.) obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353), który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od dnia 1 września 2007 r., ale dopiero po zmianie przepisów decyzją z dnia 12 marca 2009 r. organ rentowy podjął wypłatę świadczenia ubezpieczonej.

W świetle powyższych rozważań zdaniem Sądu Apelacyjnego, mając na uwadze zakres zaskarżenia, organ rentowy zasadnie wstrzymał wypłatę świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 r. do 22 listopada 2012 r.

W ocenie Sądu Odwoławczego twierdzenia apelującej, że podstawa rozstrzygnięcia tj. art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS narusza konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych oraz równości obywateli wobec prawa są chybione.

Wskazać bowiem należy, że Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 wskazał również, że w sprawie o sygn. SK 45/04 Trybunał kontrolował identycznie brzmiący, jak art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, art. 103 ust. 2a tej ustawy. W sprawie tej Trybunał rozpoznawał połączone do łącznego rozpoznania skargi konstytucyjne dwóch profesorów, którzy nabyli prawa do emerytury w 1999 r. i na początku 2000 r. i kontynuowali zatrudnienie – jeden z nich na uniwersytecie, drugi – w Polskiej Akademii Nauk. Ustawą z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 9, poz. 118; dalej: ustawa z 21 stycznia 2000 r.) ustawodawca dodał do art. 103 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustęp 2a, warunkujący realizację prawa do emerytury uprzednim rozwiązaniem stosunku pracy przez emeryta. Główne zarzuty skarżących, którym ZUS wstrzymał wypłatę emerytur z uwagi na kontynuację zatrudnienia, dotyczyły naruszenia ustawowej gwarancji dla nauczycieli akademickich zatrudnienia do 70-tego roku życia oraz naruszenia prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego – obowiązkowego i uzależnionego od opłacanych składek. Ponadto wzorcem kontroli uczynili m.in. art. 2 Konstytucji w zakresie, w jakim statuuje on zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasadę ochrony praw nabytych i zakaz retroakcji.

W wyroku z 7 lutego 2006 r. (OTK ZU nr 2/A/2006, poz. 15) Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252, Nr 121, poz. 1264, Nr 144, poz. 1530, Nr 191, poz. 1954, Nr 210, poz. 2135 i Nr 236, poz. 2355 oraz z 2005 r. Nr 167, poz. 1397 i Nr 169, poz. 1412 i 1421) jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji.

Zdaniem Sądu II instancji skoro treść art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest identyczna z nieobowiązującym już art. 103 ust. 2a tej ustawy to można uznać analogicznie, że również w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia zasady ochrony praw nabytych wyrażonej art. 2 Konstytucji RP oraz zasady równości obywateli wobec prawa wskazanej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

W świetle powyższego uznać należało, że wyrok Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu, albowiem bezzasadne okazały się zarzuty podnoszone przez skarżącą.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.